

PLÁNUJEME
TĚHOTENSTVÍ

Plánování těhotenství je velkým milníkem, který ženu mnohdy naprosto pohltí. Najednou víte, že začíná úplně nová kapitola vašeho života. Překročily jste další pomyslnou hranici, posunuly jste se zase o kus dál a chcete se do toho nového období plně ponořit.

Já byla nadšená takovým způsobem, že jsem měla vybraný kočár ještě dřív, než jsem vůbec otěhotněla. Jsem ten typ člověka, co se pro něco nového nadchne okamžitě a hned na tom musí začít pracovat bez ohledu na to, jestli jde o plánování těhotenství nebo stěhování do nového domova. Zahltí mi to hlavu a nedokážu v tu chvíli řešit nic jiného, dokud to alespoň trochu nepřejde.

Patřím mezi ty ženy, které těhotenství plánovaly a nepřišlo k nim tedy zčista jasná třeba z důvodu užívání antikoncepce s hlavou děravou (a že já skleróza ji vynechávala neustále). Nenastalo žádné neplánované těhotenství omylem navzdory ochraně, a ani se nekonalo „vyšlo to hned napoprvé“ nebo „jen se otřel a už to bylo“. Naštěstí to ale ani v jednom případě netrvalo několik let, ale jen pár měsíců, což se stejně vždy zdálo nekonečné.

CESTA K PRVNÍMU DÍTKU

Abych pravdu řekla, tak já vlastně o nějakém plánování nic nevěděla. Ženy kolem mě otěhotněly většinou naprosto neplánovaně (už na škole) nebo se jim to podařilo hned napoprvé já naprosto netušila, že by to tak u mě zdaleka nemuselo být. Tuto myšlenku jsem si nasadila do hlavy, což byla chyba. Ale kdo to mohl předpokládat, že?

Užívala jsem antikoncepci docela krátce, asi jen 3 roky, než jsem se jí rozhodla vysadit, a naopak nasadit nějaké ty „pokusy“ nebo, jak se teď po mimibazarovsku říká, „tuleničko, mazleníčko, snaženíčko s přítou“. V té době jsem vůbec neměla tušení, že existuje něco jako právě zmíněný *Mimibazar*, *Moje těhotenství* nebo *Modrý koník* (vše internetové portály pro maminky). Nasadila jsem i nějaké vitamíny a nadšeně pročítala různé knížky o těhotenství. Když se nedařilo půl roku, oznámila jsem to na preventivní prohlídce svojí „frndaře“. Vždycky si užívám, když si s někým sednu, můžu různě vtipkovat a máme mezi sebou přátelskou atmosféru. To se pak takové intimnosti a starosti mnohem líp řeší. Domluvila jsem se s ní na krevních testech, které vyšly naprosto v pořádku, a tak jsme dali na doporučení, že zkusíme jako samoplátci spermiogram.

V té době jsem se zabývala aktivně (ne-li profesionálně) ovulací, ovulačními grafy i měřením bazální teploty každé ráno (ne, v podpaží to opravdu nebylo a teploměr jsem si nekládala ani do pusy pod jazyk, ale přesně tam, kam myslíte). Vše se zapisovalo do tabulky, ze které vznikaly právě ty zmíněné grafy. Z nich se dalo i laickým pohledem poznat, jestli proběhla ovulace a kdy. Naše tělo je naprosto dokonalé, že na něm můžeme takové procesy přesně sledovat! Tohle bylo docela zajímavé a napínavé období, protože o možném otěhotnění rozhodoval každý den.

Byla jsem velmi aktivní na webu *mojetehotenstvi.cz*, kde jsme měly společnou skupinku a v ní se vzájemně podporovaly. S některými ženami jsem v kontaktu dodnes. Klaudince je dnes 7 let a k jejímu věku je třeba připočítat dobu těhotenství a „snažení“. Tak dlouho se již známe a tehdejší zážitky nás stále spojují!

Mezitím jsme zkoušeli další vitamíny, doplňky stravy, babské rady a cokoliv, co nás napadlo. Řekli jsme si, že tím nic nezkažime a že jednou to musí vyjít. Dohodli jsme se, že buď do konce roku (2012) otěhotníme, anebo od ledna nastoupím někam do práce. Měla jsem před sebou poslední 3 měsíce, aby se celá situace nějakým způsobem rozsekla.

Nepracovala jsem, protože jsem byla čerstvě po dostudování sociálně právní školy v Mostě, a navíc jsme se nedávno přestěhovali do jiného kraje a úplně nového města. Peníze nás netlačily, ale už to začínalo být dlouhé pro nás oba a já cítila, že potřebuju vypnout hlavu.

Výsledky testů spermiogramu nám řekly, že možnost přirozeného početí je velmi snížena, ale není úplně vyloučena. Dostali jsme kontakt na *Centrum asistované reprodukce (CAR)*, abychom si domluvili schůzku. Já byla s nervy úplně v kýblu a rozhodně mi nepomohlo, když jsme cestou domů potkali známou, které jsem se svěřila a ona mi řekla: „No jo, to tě čeká umělý a to bude trvat aspoň rok, možná i 2.“

Připadala jsem si hrozně ve stresu a pod tlakem. Co teď?? Zkusit CAR? Jít do práce? Nechat tomu volnost? Řešit to? Už je přece čas! Bude mi 24, Pavlovi táhne na 40, už by to fakt chtělo, když spermio vyšlo tak špatně. Může pak být ještě hůř!

Zavolala jsem tedy do CARu s naším problémem a domluvila první schůzku. Cítila jsem úlevu a zároveň strach. Ale tím, že jsme učinili další krok, jsem snahu o otěhotnění z hlavy vypustila. Čekala jsem na menstruaci, abych mohla přesně nahlásit termín, jenže ta nikde. Byla jsem naštvaná, že mám rozhozený cyklus, že nás to zase bude zdržovat a ztratíme další dny. Vůbec by mě nenapadlo, že bych mohla být těhotná. Ani malá myšlenka mi do hlavy neskočila. Vyloučeno!

S tou naší partou internetových kamarádek jsme si ve 3 vytvořily chat na FB, kde jsme se svěřovaly se vším. Holky se mě snažily dokopat do těhotenského testu, ale já odmítala. Nebudu přece za blázna a testujícího se maniaka! Prostě se musím hodit do pohody a ono to nějak dopadne.

Pak mi to ale nedalo. Nechala jsem se vyhecovat a test si udělala. Bylo to někdy v polovině ledna, pokud si dobře pamatuju. Najednou se začal rýsovat „duch“. Mně se rozbušilo srdce, zrychlil se mi dech. To není možný! To se mi jen zdá. To je rozhozené tělo... Nene! No doprkýnka! Ty bláááho!

Doted' nechápu, jak někdo může první těhotenství tajit. Já volala hned mamce, a jakmile přišel Pavel domů, vyklopila jsem to i jemu. Potřebovala jsem to vykřičet do světa a dostat ze sebe ven. Nemohla jsem si to nechat jenom pro sebe, nešlo to!

A taky jsem volala do CARu, že ruším naši schůzku, která se měla uskutečnit přibližně za týden. Příjemný hlas mi pogrataloval a popřál hodně zdraví a štěstí. Zároveň jsem se o pár dnů později objednala na první kontrolu, která proběhla až za 3 týdny. Což je logické, ale mně to tehdy přišlo daleko, jako celý rok.

